

Estampes torroellenques

L'ERMITA

*A la Muntanya Gran hi ha una ermita
i a dins l'ermita una quietud constant,
trencada solament per la visita
d'aquell que hi vol romandre un instant,*

*per pregar a la Santa copatrona
que és invocada pel poble fidel.
Entorn... Una dolcesa que acarona
com si tot el boscam fos xuclamel.*

*De sobte ve el novembre i la contrada
reviu la plenitud d'una jornada
que deixa a Torroella en l'abandó.*

Vivim l'esclat de Santa Caterina!

*El dring de la campana ens encamina
i els focs de camp abranden la illusió.*

LA FESTA

*El vint-i-cinc d'agost s'ha presentat
revestit d'una glossa florejada
i Sant Genís contempla la fillada
que honora sempre el seu nom benaimat.*

*Les sardanes a plaça han encetat
l'espetic d'unes ànsies reprimides
i les llars, amb llurs taules proveïdes,
esperen els parents i l'amistat.*

*Els gegants, seriosos, han tornat
a reviuire un aplec agermanat
recomplant estrangers sense immutar-se...*

*I és que per a ells la festa és un encís,
i s'aprofiten de què és Sant Genís
per poder prendre l'aire i esplaiar-se.*

L'ESGLÉSIA

*De pedra del Montgrí estàs bastida
i el teu conjunt invita a l'oració,
amb una volta austera i presumida
i uns finestrals que formen parió.*

*El gòtic ancestral pren ufania
pujant amunt com volent heure el cel
i la rosassa una besllum envia
de coloraines amb sentor de mel.*

*Ets com un símbol per la nostra plana
i una visió il·lusòria que engalana
la vila vella plena de delit.*

*Sempre seràs la treva desitjada,
pau per l'esperit i l'agulla imantada
que guia entre la fosca de la nit.*

LA PLAÇA

*Comptes el pas del temps, sense les cuïtes
de la modernitat que hi ha avui dia,
i per costum tu saps la lletania
dels preus de les verdures i les fruites.*

*Tu tens un bon tipet amb les arcades
i per la història ets una bona fita,
i ets un etern poema que palpita.
en el record de tes glòries passades.*

*Tu saps de ballarugues i sardanes,
de fets polítics i esperances vanes
i de proclames de l'Ajuntament.*

*Durant molts anys t'he petjat a diari
i de memòria sé l'itinerari
que m'ha fet un esclau continuament.*

EL RIU

*El riu s'escola entre la margenada
com un espill quan la calma té arrel;
en tant l'aigua esdevé estigmatitzada
pel gris del fons o bé pel blau del cel.*

*Amara el seu redós amb gràcia i mida
vivificant els horts i les sements,
i sent una nostàlgia reprimida
quan divisa de lluny el mar immens.*

*—Aquí s'acabarà la meva vida—
diu l'aigua alhora trista i compungida,
com volent recular de cop sobtat.*

*Però ja ha fet tard... La inèrcia l'ha vençuda
i anguilejant, recerca esmaïperduda
els vells camins que els tràngols han barrat.*

A LES MONGES DE L'HOSPITAL

*Ja fa cent anys de la vostra arribada
i l'obra ha perviscut en el destí
com si s'hagués estès una rosada
sobre d'aquestes terres del Montgrí.*

*Sobre d'aquestes terres aureolades
pels dons de Déu i el seny dels vilatans
que han volgut tenir a prop i agermanades,
entremig de malalts i d'ancians,*

*les monges que perduren en l'empresa
de lliurar-se humilment i amb enteresa
al signe que per a elles és cabdal:*

*Seguir, per Crist, l'altruista trajectòria
i així obtenir el fruit de la victòria
dintre les naus d'aquest sant Hospital.*

FÈLIX GRAELLS